

"Het leek wel alsof ze een hond was die in het prikkeldraad zat:"

"Een goed geleerd lesje"

Het leek alsof hij een goed geleerd lesje oplepelde met zijn reli propaganda.

"En hoe kwam je eruit met je identiteitscrisis," informeerde de man.

"Gewoon. Een groot licht is mij verschenen. Tussen de schuifdeuren. Het bleek achteraf het schijnsel van de koplampen van de auto van de overbuurman,

Nu heb ik vrede met mezelf en mijn medemensen, maar vooral met Hem met een grote ha. Ik slaap prima en heb geen schuldgevoelens.

Soms ga ik zelfs nog wel eens naar het graf van mijn vrouw een bloemetje brengen. Dat vergoedt veel. Ik kies altijd bloemen uit die goed bij de grafzerk staan en op het punt van verleppe staan dan zijn ze een stuk goedkoper op de Botermarkt.

Enne... verder is Jahezus Keristus nu mijn gokverslaving. Ik gok op hem. Kun je nog gokken, gok dan mee. In Hem mijn heil en welbevinden. Vooral als de AOW weer eens is gestort met vakantiegeld."

Beide mannen hadden tranen in de ogen van ontroering.

"En zullen we dan nu het gesprek afsluiten met een gebed want de trein gaat ook op tijd ,toch?" vroeg de interviewer suikerzoet alsof hij een speculaasje aanbood.

Ik maakte nog een flesje trappist open. Een donkerharig, sprieterig reisje van tegen de veertig zong met klagelijke stem een liedje. Het leek wel alsof ze een hond was die in het prikkeldraad zat:

Ik ben uitverkoren, uitverkoren,

en herboren, ook herboren,

het zit allemaal tussen je oren,

zelfs de satan kan me niet meer bekoren, herboren, herboren, van achteren en van voren,

het zit tussen je oren

dat je bent uitverkoren

Ze boog haar hoofd en riep: Thank you! Waarom ze dat in het Engels deed was me niet duidelijk, want ze zong in het Nederlands.

Een gevoel van internationale religieuze saamhorigheid? Of een gebaar naar het

popmuziekminnend EO publiekje dat alles kritiekloos slikte als het maar uit Amerika kwam?

Daarna kwam er een EO vrouw met een bleekwatergezicht en peenhaar. Ze droeg een bril geen gezicht 1994.

Ze was, zei ze, begonnen met drinken naar haar vijfde doodgeboren kindje.

Nogal logisch, dacht ik. Ik had niet eens een doodgeboren kindje en dronk. Ze begon 's ochtends om tien uur met een fles sherry. Sterren drinken zich te pletter.

Ze gaf de planten zelfs sherry, die allemaal dood gingen. Haar man begon ook te drinken door al die dood gebroen kindjes. Hij ging ter compensatie vreemd tegen de klippen op. Neukte alles van acht tot tachtig.

Tot het haar teveel werd. Er kwamen bloeddorstige driften in haar op. Ze had zoiets wel eens gezien op de TV wat z evan plan was. Goed voorbeeld doet goed volgen. Ze keek in haar naaimand. En ja hoor, daar lag de kartel schaar. Nog ongebruikt in Hema plestik verpakt. Een ritueel Inca mes was er niets bij. Ze zou niet gelijk het hart uit zijn borstkas kerven de slagaders doorknippen, het hart er uit rukken en met een klaarkomkreet hoog boven haar hoofd naar d emaan heffen. Ze had een andere aftraffing in gedachten. Klein gebrek geen bezwaar las ze wel eens over mannen met een handicap. Om zijn ene been af te zagen was haar wat al teveel werk. Ze dacht meer aan zijn middelste beentje.

Ze pakte de schaar en probeerde zijn geslachtsdeel of te knippen toen hij strontlazerus lag te slapen, wat na enige heen en weer bewegen met de schaar nog lukte ook. Het kosste haar heel wat kracht om het taaie geslachtsdeel door te knippen. Een orgaan dat je veel gebruikt wordt steeds steker en gespierder. Ze had zijn deel zien groeien van een klein duimpje van zestien centimeter naar een komkommer van vierentwintig centimeter.

Een knip, weg die flip, één hak, weg die zak. Mannen waren eigenlijk allemaal klootzakken las ze in het clubblad van The Society For Cutting Up Men. Waarom zou z ehem niet gelijk castreren? Als zijn l*I er af lag kon ie zijn ballen ook wel missen.

Hij ssnurkte rustig buiten westen verdre terwijl een grote plas bloed het bed kleurde.

Ze stapte dronken in haar auto en smeed het afgeknipte deel in de berm. Ongeruimd stond netjes.

Na een half uur kreeg ze spijt en belde het alarmnummer. Ambulances en brandweer rukten uit om het geamputeerde lichaamsdeel te vinden. Misschien had een hond het opgegeten in de veronderstelling dat het een kroket was.

Een vrouwelijke agent vond het bloedende stompje in het gras en hief het triomfantelijk omhoog.

“Moet ik um inpakken of eet U het forensies bewijs hier op?” vroeg ze met een glimlach.

Onderdehand hadden ze de echtgenoot naar het ziekenhuis vervoerd en naalden een team van chirurgen de zaak weer aan elkaar. In elk geval waren man en vrouw weer bij elkaar, zopen niet meer, maar ook niet minder en waren lid van een sekte. Eind goed, al goed.

